

MEGVAN A KVÓTA, A MAGYAR NŐIVÍZILABDA-VÁLOGATOTT OTT LESZ AZ OLIMPIÁN

Irány Tokió!

Bravúros játékkal, végig stabilan vezetve nyerte meg a magyar nőivízilabda-válogatott a trieszti olimpiai selejtezőtorna számunkra legfontosabb mérkőzését: az olaszok elleni háromgólos győzelem tokiói repülőjegyet ért. A másik fő rivális, Hollandia legyőzése szintén biztató jel a jövőre nézve. Az esélyekről és a magyar női póló világban betöltött helyéről Bíró Attila szövetségi kapitánnyal beszélgettünk.

SZÖVEG FARKAS ANITA

– Azt mondta, az olaszok elleni diadal már-már sporttörténelmi tett volt. Azontúl, hogy megvan a kvóta, milyen pluszt adhat a lányoknak ez a siker?

– Lelkileg óriásit töltekezhetnek belőle, hiszen nem kis dolog egy ekkora téttel bíró mérkőzést ilyen tökéleteshez közelítő játékkal megnyerni. Mindnyájunkon óriási és a két hónapos felkészülési időszak végére egyre fokozódó teher volt az utóbbi időszakban. Eleve nagyon szokatlan helyzet, hogy egyetlen ki-ki meccsen dőljön el az olimpiai részvétel joga, vagy úgy is mondhatnám, hogy bő egy óra alatt méretődjön meg a halasztás miatt most már öt év munkája. Csak összehasonlításképpen, négy évvel ezelőtt a belgrádi Európa-bajnokság megnyerésével automatikusan kijutottunk Rióba, így hamar megnyugodhattunk, nyolc esztendeje pedig a szintén Triesztben rendezett selejtezőn elég volt az első négybe kerülni a kvótáért. Most viszont egy lapra kellett feltennünk mindent úgy, hogy a Rióban ezüstérmes olaszok ráadásul hazai pályán voltak. És bár az utóbbi években többször nyertünk ellenük, mint fordítva, ezek mindig nagyon küzdelmes és szoros mérkőzések voltak. Hogy az összes nehézség plusz a járványhelyzetből adódó bizonytalanságok, a nemzetközi meccsek hiánya ellenére sikerült már a mérkőzés elején így megroppantani, majd végig nyomás alatt tartani őket, az a lányok óriási mentális erejét mutatja. Az már

csak hab a tortán, hogy az utolsó meccsen a másik olimpiai kvótát megszerző hollandokat verve az egész selejtezőtornát is megnyertük. A csapatsportágakban ritka, hogy ilyen jól sikerüljön az időzítés, a vízilabdában meg különösen, ahol normális körülmények közt nyárra kerülnek csúcsformába a válogatottak.

– Akkor sem ijedt meg, amikor a görögöktől meglepetésre 8-5-re kikapunk a csoportkörben?

– Nem, mert tudtam, hogy ebben a vereségben vastagon benne volt ez a tizenegy, válogatott szinten játék nélküli hónap. Fontos és hasznos visszajelzéseket kaptam azon a meccsen, hogy mik a hiányosságok, például az emberelőnyös helyzetek kihasználása nem igazán ment, és a befejezéseink is elég pontatlanok voltak. Ezekből a felismerésekből aztán tudtunk építkezni és a franciákkal vívott negyedöntő során már a vízben összerakni a hiányzó mozaikokat. Talán éppen ez a jókor jött pofon kellett hozzá, hogy az olaszok ellen végül testben-fejben ennyire összeszedettek legyünk.

– A szövetségi kapitány mennyit öregszik egy-egy ilyen sorsdöntő mérkőzés alatt?

– Nemcsak az alatt az egy óra alatt, hanem az előző másfél-két hónap alatt is biztosan lett néhány plusz ósz hajszálam: a felkészülés is elég fárasztó volt. Fizikailag ugyan elég jó állapotban voltak a lányok, de a fent említett okok miatt most sokkal nagyobb súlyt kellett fektetnünk a mentális felkészítésre. Körülbelül

háromszor annyit foglalkoztunk ezzel, mint általában, miközben folyton össze voltunk zárva. A lányok az uszoda és a szállás közt ingáztak heteken át, le a kappal a munkabírásuk és a monotónia-tűrésük előtt.

– 2015-ben lett a női válogatott szövetségi kapitánya, előtte dolgozott Új-Zélandon három évig szintén a pozícióban, illetve 2019–2020-ban a magyar férfiválogatottnál volt másodedző Kemény Dénes mellett. Hol volt nehezebb dolga?

– Nagyon szeretek lányokkal dolgozni, edzőként, legalábbis én mindig úgy érzem, könnyebb haladni velük. A fiúkkal valószínűleg konfliktusosabb lett volna egy ilyen feszített ütemű felkészülést végigcsinálni, mert ők általában szétszórtabbak, labilisabbak, hajlamosabbak a linkskedésre. A lányok sokkal fegyelmezettebbek, legalábbis nálam a válogatottban biztosan, klubszinten nincs tapasztalatom. A meccs már más kérdés, ott a fiúk talán stabilabban hozzák, ami bennük van, a lányok meg képesek negyedről negyedre hullámozni. De hogy rögtön ellent is mondjak magamnak, az olaszok elleni csodamérkőzésre ez sem volt igaz.

– Ha már a klubszint szóba került, azt tudjuk, hogy a férfiaknál a miénk a világ legerősebb első osztályú bajnoksága. A női hogyan áll?

– Az is simán az első kettőben van. Az orosz bajnoksághoz tudnám leginkább hasonlítani, ott vannak még olyan körülmények a nőivízilabda-kluboknál,

mint nálunk, vagyis hogy a húzócsapatok játékosai meg tudnak élni csak a sportból, sőt még akár szülés után is visszatérhetnek néhány évre a profik közé. Magyarországon az első négy helyezett abszolút, de még a középmezőny is simán verné a spanyol, olasz vagy holland élcsapatok nagy részét. Pont múlt héten olvastam egy olasz cikket, amelyben a tőlünk elszenvedett vereség utáni mélyrepülésüket elemezték. Ennek egyik oka lehet, hogy míg Hollandiában tizennégy, Spanyolországban tizenkettő, Magyarországon tíz, Görögországban pedig kilenc csapat versenyez az első osztályban, Olaszországban lecsökkentették a számukat tízről nyolcra, vagyis egyre szűkül az aktuális szövetségi kapitány mérítési lehetősége. Nálunk viszont éppen az ellenkezője van, az utóbbi években a tao-rendszernek és az egyéb állami sporttámogatásoknak köszönhetően komoly szintet lépett a férfi mellett a női szakág is, egyre többen építenek komoly utánpótlást. A hazai női csapatokban ráadásul alig találni külföldit, sőt van olyan klub, a BVSC, ahol már-már alapkövetelmény, hogy csak magyarokkal és főleg a saját

utánpótlásukra építve dolgozzanak. Nem mintha gond volna, hogy egy-egy remek külföldi játékos emeli a bajnokság színvonalát; a jelenlegi válogatottban is van két honosított vízilabdázónk, az új-zélandi születésű Rebecca Parkes és a Szlovákiából érkezett Rybanska Natasa, akik jelenleg az UVSE tagjai. De azért az nem baj, hogy összességében nem ez a jellemző, hiszen így már a tizenhat-tizenhét évesek is tudnak az OB I-ben játszani. Ez egyrészt óriási fejlődési lehetőség számukra, másrészt a tehetségesek is hamarabb kitűnnek közülük.

– A nagy világversenyekeken azonban nem csak a hollandokkal, olaszokkal, spanyolokkal vagy az oroszokkal kell megküzdenünk, az Egyesült Államok csapata sok éve letaszíthatatlannak tűnik a trónról. Van esélye bárkinek ellenük?

– Senki nem verhetetlen, az ember nem gép, de tény, hogy az elmúlt években mindig ők voltak a világ legjobbjai, Londonban és Rióban is aranyérmesek lettek, és hat világbajnoki címük van. Óriási előnyből indulnak, mert amíg még én az előbb említett optimális hazai körülmények

közt is csak húsz-huszonöt nemzetközi szintű játékosból válogathatók, a tengerentúli kollégáimnak sokkal nagyobb a mérítési lehetőségük. Nemesak az ország méretei miatt, hanem mert az USA-ban evidens, hogy majdnem minden középiskolának van legalább egy kis huszonöt méteres tanmedencéje, az úszás mint alapsport nem kérdés arrafelé. Ezért több a vízilabdázójuk is, akik rengeteg meccset játszanak az iskolai, állami bajnokságokon, a lányokat pedig nyilván sokkal kevésbé szívják el az olyan, Amerikában népszerűbb sportok, mint a kosárlabda, az amerikai foci vagy a baseball. Komoly motiváció számukra az egyetemi ösztöndíj is, ami minimum huszonnégy-huszonöt éves korukig a medencében tartja őket. Vagyis Amerikában sokkal több lányból lehet válogatni egy szövetségi kapitánynak, akik közt van nagyon magas, nagyon izmos, nagyon jó úszó, jobbkezes, balkezes, minden. Nekünk meg itt adott esetben kapusból kell centert csinálnunk, mint Gyöngyössy Anikó esetében. De azért nem akarok panaszkodni, mert az amerikaiaknak egyvalamijük nincs, ami nekünk viszont szerencsére van.

„Nagyon szeretek lányokkal dolgozni, edzőként, legalábbis én mindig úgy érzem, könnyebb haladni velük. A fiúkkal valószínűleg konfliktusosabb lett volna egy ilyen feszített ütemű felkészülést végigcsinálni, mert ők általában szétszórtabbak, labilisabbak, hajlamosabbak a linkeskedésre”

– És mi lenne az?

– Nem is mi, hanem ki. Keszthelyi Rita, aki minden tekintetben egyedülálló játékos. A nők közül a világon senki nem érti-olvassa úgy a vízilabdát, mint ő. És szép lassan vezéregyéniséggé érett emellé.

– És persze ott vannak a remek kapusaink is, mint például a mindössze húszéves Magyarai Alda, aki most az olaszok ellen brillírozva mutatta meg, hogy ott a helye Gangl Edina mellett a nemzeti csapatban. A kapusok szerepe mintha amúgy is egyre inkább felértékelődne a csapatsportokban. A vízilabdában sincs ez másképp?

– Az elmúlt húsz-huszonöt évben a kapusoké egyenesen kulcspozíció lett nálunk is, szinte minden világversenyen az a csapat nyer, amelyiknek a kapusa a legjobb százalékkal, a legkiegyensúlyozottabban véd. A felgyorsult játék miatt a

jövőben ez még inkább így lesz. Többek közt ezért sem tartom jó döntésnek, hogy az új szabályok szerint bár az olimpián versenyző nőivízilabda-csapatok számát nyolcra tízre növelték, az összlétszám emelkedésének elkerülésére az eddigi tizenhárom helyett az ideitől már csak tizenkét játékos nevezhető a keretbe. Kezdetben főni a fejünk amiatt, hogy akkor most mit tegyünk, menjünk-e ebbe az egészbe egy kapussal belevágni, vagy áldozunk fel egy mezőnyjátékost annak tudatában, hogy a dinamikusabb játék miatt eleve sokkal nagyobb a sérülésveszély, mint akár tíz évvel ezelőtt.

– Szerencsére ezen még van idő gondolkodni, most egy kis szusszanás jön. Ön hogyan tudja kipihenni az izgalmakat?

– Mivel utazni sajnos nem lehet, pedig nagyon szeretünk a családdal síelni, ma-

rad a családi birtok. Egerben van egy kis borászatunk édesapámmal közösen, ahol hála istennek, nincs se wi-fi, se vízilabda, most végre lesz egy kis időm lemenni, kóstolgatunk, beszélgetünk. Aztán márciusban újra világliga, közben a lányoknak megkezdődik a magyar bajnokság, április végén, május elején pedig visszkapom őket, és megkezdjük a kemény felkészülést Tokióra.

– Mire számít?

– A négy közé jutás reális lehet. A bravúr lehetősége bennünk van, de a pillanatnyi formán és a szerencsén is múlik egy-egy érem sorsa. Ami engem bizakodással tölt el, és ezt már Párizsra nézve is mondom, hogy ebben az utóbbi egy-két évben összeállni látszó, kiemelkedő tehetségekkel teli, nagyon fiatal csapatban még a most mutatottnál is jóval több van. ■